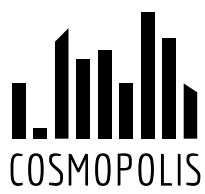

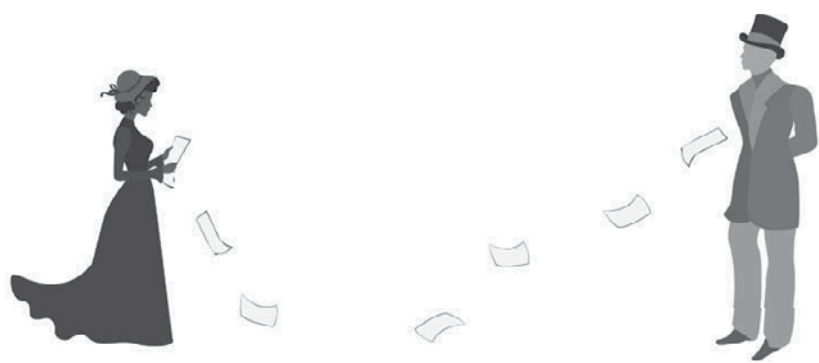
REBELKY Z OXFORDU

JAK SVRHNOUT VÉVODU

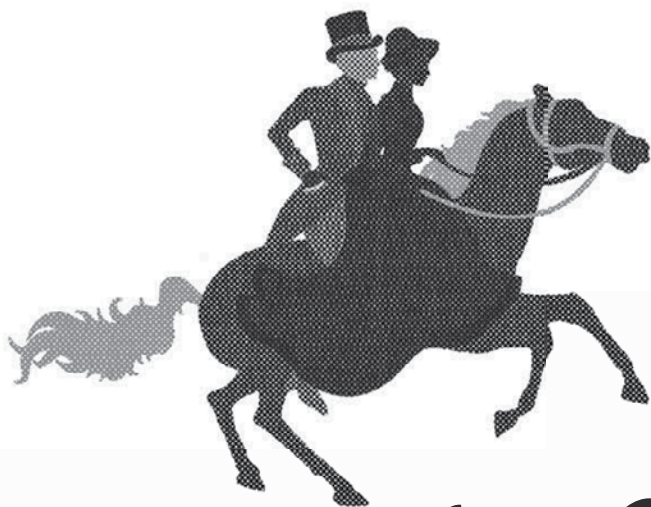

EVIE DUNMORE

REBELKY Z OXFORDU JAK SVRHNOUT VÉVODU

EVIE DUNMORE

Přeložila Michaela Martinová

Copyright © 2019 by Evie Dunmore

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part any form.

This edition published by arrangement with **Berkley**, an imprint
of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Cover Design and illustration © Farjana Yasmin

Cover background references courtesy of Shutterstock.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Michaela Martinová, 2022

ISBN 978-80-271-3380-2

*Pro dědu,
který mě naučil, že se můžu postavit čemukoli,
ale nemusím snášet všechno.*

KAPITOLA 1

Kent, srpen 1879

„V žádném případě. Takový ztřeštěný nápad, Annabelle.“ V Gilbertových očích se objevil vyplašený výraz zajíce, který ví, že jsou mu psi v patách.

Annabelle sklopila zrak. Věděla, že tento plachý výraz na jejího bratrance zabírá. Ze všech druhů mužů, s nimiž si musela umět poradit, nepatřil nadutý ignorant mezi ty nejnáročnější. Na druhou stranu, když v rukou takového muže spočíval její osud, celou situaci to jenom zhoršovalo. Gilbert jí mohl ve své malé přeplněné pracovně vyfouknout její životní šanci přímo před nosem a co nejrychleji se vrátit k obdivování čerstvě přišpendlených motýlů ve vitríně, která ležela na stole mezi nimi.

„Co přijde příště?“ zeptal se. „Oznámíš mi, že se chceš dát k cirku? Nebo budeš kandidovat do parlamentu?“

„Vím, že je to neobvyklé,“ odpověděla, „ale –“

„Na žádný Oxford nepůjdeš!“ zařval a praštil rukou do stolu.

Otcova starého stolu. Stolu, který otec v poslední vůli raději odkázal Gilbertovi, než aby ho zanechal jí. Ten důstojný kus nábytku jejímu bratranci nijak nepomohl: věkem opotřebovaný

stůl na čtyřech vyřezávaných lvích tlapách by posílil autoritu každého muže, který by za ním trůnil, ale Gilbert se stále čepýřil jako vyděšené kuře. Bylo pochopitelné, že se cítí přepadený ze zálohy. Vždyť překvapila i samu sebe. Po dlouhých pěti letech, kdy Gilbertovi sloužila jako děvečka pro všechno, nečekala, že ještě někdy ucítí tu naléhavou touhu. S hlavou skloněnou a nohama na zemi přijala skutečnost, že hranice panství Chorleywood jsou zároveň hranicemi jejích snů. A potom ji do hrudi silou šípu udeřila novinka, že na oxfordské univerzitě otevřeli kolej pro ženy.

Chtěla to ignorovat, ale sotva po týdnu se její pracně vybudované sebeovládání rozpadlo na kusy.

Ale jistě nešlo jenom o to, že by toho chtěla příliš. Kdo věděl, jak dlouho ji ještě Gilbertova zchátralá domácnost ochrání před bídou? Před pozicí, v níž bude snadnou kořistí pro nějakého chlápěného pána? Během dne mechanicky vykonávala rutinní záležitosti, ale v noci se jí do podvědomí vkrádala myšlenka, že věčně balancuje nad propastí a tam, na dně, na ni číhá stáří v chudobinci. Ve svých nočních můrách padala a padala.

Prsty nahmatala tenkou obálku v kapse zástěry. Její přijímací dopis na Oxford. Náležitě vzdělání by mohlo její pád zbrzdit.

„Tenhle rozhovor je u konce,“ prohlásil Gilbert.

Zařála ruce v pěst. *Hlavně klid. Zůstaň v klidu.* „Nechtěla jsem se s tebou hádat,“ řekla potichu. „Doufala jsem, že budeš mít radost.“ Taková nehorázná lež.

Gilbert se zamračil. „Tys mi chtěla udělat radost?“ Ve tváři se mu mihl výraz podobný obavám. „Jsi v pořádku?“

„Myslela jsem si, že vzhledem k výhodám, které to přinese tvé rodině, tu příležitost uvítáš.“

„Výhodám –“

„Omlouvám se, bratráčku,“ přerušila ho. „Neměla jsem plýtvat tvým drahocenným časem.“ Zvedla se k odchodu.

„Nespěchej,“ zarazil ji Gilbert a mávl rukou. „Posaď se.“

Zadívala se mu zpříma do očí. „Vím, že máš s chlapci velké plány,“ pokračovala, „a guvernanka s titulem z Oxfordu by ti s nimi mohla pomoci.“

„Jistěže mám plány, solidní plány. Ale ty už umíš řecky a latinsky víc, než je nutné, a určitě víc, než je vhodné.“ Gilbert nespěchavě zamlaskal. „A je dobře známo, že přílišné vzdělání narušuje ženský mozek. Jak nám to může být ku prospěchu, co?“

„Mohla bych se ucházet o místo guvernantky nebo společnice na panství.“

To bylo její poslední eso v rukávu – jestli s Gilbertem nepohne ani zmínka o baronu Ashbym, pánovi šlechtického sídla na kopci a majiteli panství, pak už nic. Bratránek totiž uctíval půdu, po níž tento aristokrat chodil.

Skutečně ztichl. Skoro slyšela, jak se jeho mysl pomalu rozbíhá, otáčí se jako starý kuchyňský brus, *staryj*, protože Gilbert nikdy neměl dost peněz na údržbu domku. Což byl logický důsledek toho, že jeho malý plat za zvonění v kostele zůstával stejný, zatímco jeho rodina se neustále rozrůstala.

„No,“ odtušil Gilbert, „to by mohlo vydělat pěkných pár penic. Pán dobře platí.“

„To ano. Ale já to chápu – ani spousta peněz by nedokázala ospravedlnit takovou nepatřičnost.“

„Pravda, pravda, ale vzhledem k tomu, že by to sloužilo vyššímu účelu, by to zas až taková nepatřičnost nebyla.“

„Ach!“ vykřikla, „nemohla bych tam jít, teď když jsi mi ukázal všechny nedostatky v mém plánu – co kdyby mi to narušilo mozek...“

„No tak, nepřeháněj,“ opáčil Gilbert. „Tvoje hlava je nejspíš na knihy docela zvyklá. Bez tvých rukou se však neobejdeme ani týden. Musel bych si místo tebe najmout výpomoc.“ Zvedl k ní znepokojivě mazaný pohled. „A to, jak víš, nám rozpočet nedovolí.“

Jaká směla, že zrovna *ted'* musel objevit kouzlo plánování výdajů. Bezpochyby chtěl, aby mu kompenzovala veškeré výlohy, které její odchod způsobí, protože ho stála přesně... vůbec nic. Malé stipendium jí bohužel na šaty a na jídlo nepostačí.

Naklonila se na židli dopředu. „Kolik bys platil služebné, bratráčku?“

Zkřížil ruce. „Dvě libry.“

Povytáhla obočí. „Dvě libry?“

Ve tváři se mu objevil paličatý výraz. „Ano. Beth je, ehm, zase v očekávání. Musím najmout další pomocnici.“

Nic takového neudělá, ale to si nechala pro sebe. „Potom ti budu každý měsíc posílat dvě libry.“

Gilbert se zamračil. „A jak to chceš dokázat?“

„Docela snadno.“ *Nemám ani poněti.* „Bude tam hodně žáků, kteří potřebují doučování.“

„Chápu.“

Nebyl o tom přesvědčený a ona také ne, protože ani služky na panství by si nevydělalaly dvě libry měsíčně, a kdyby dala dohromady dva šilinky, byl by to zázrak.

Vstala a natáhla ruku přes stůl. „Máš moje slovo.“

Gilbert si její ruku prohlížel, jako by to bylo nějaké cizokrajné stvoření. „Pověz mi,“ řekl, „jak si můžu být jistý, že si neosvojíš ty jejich moresy a že se sem nakonec vrátíš?“

V hlavě měla prázdno. Zvláštní. Jediným důvodem, proč se z Gilberta snažila vymámit svolení, bylo udržet si místo v jeho domácnosti – žena potřebovala svoje místo, ať už bylo kdekoli. Při

pomyšlení, že by mu na tohle měla dát svoje slovo, se však něco uvnitř ní vzbourilo.

„Ale kam jinam bych měla jít?“ zeptala se.

Gilbert našpulil rty a nepřítomně se poplácal po břiše. Dal si načas, než znovu promluvil. „Kdyby ses opozdila s platbou,“ prohlásil nakonec, „musel bych tě požádat, ať se vrátíš.“

V duchu pomalu přemítala nad jeho slovy. Aby ji mohl povolat zpátky, nejdřív by ji tam musel pustit. Znamenalo to, že ji pouští.

„Ujednáno,“ dostala ze sebe.

Stisk jeho měkkých prstů ve své mozolnaté dlani skoro neznamenal. Opřela se o stůl, jedinou stabilní věc v místnosti, která se před ní najednou celá rozmazala.

„Samozřejmě budeš potřebovat gardedámu,“ slyšela ho, jak říká.

Nedokázala potlačit smích. Ten hrdelní zvuk ji téměř vylekal. „Ale vždyť je mi pětadvacet.“

„Hmm,“ opáčil Gilbert, „předpokládám, že s takovým vzděláním stejně budeš pro manželství naprosto nevhodná.“

„V tom případě mám velké štěstí, že po žádných vdavkách netoužím.“

„Ano, ano,“ přitakal Gilbert. Věděla, že dobrovolné staropanenství neschvaluje, protože *to nebylo přirozené*. Obavami vyjádřenými nad její ctností učinil protokolu zadost, ačkoli sám nejspíš tušil, že jsou zbytečné. Protože, jako každý v Chorleywoodu, určitě něco tušil.

Jako na povel se zamračil. „Musíme si ujasnit ještě jednu věc, Annabelle. Chci, aby to bylo naprosto jasné.“

Ta slova se nad nimi vznášela jako káňata, která se chystají vrhnout na svou kořist.

Jen ať si do ní klovnou. V téhle chvíli byla její citlivost stejně mozolnatá jako její ruce.

„Oxford, jak známo, je místem neřesti,“ spustil Gilbert, „hadí doupě plné opilců a zhýralců. Pokud se zapleteš do něčeho nevhodného, pokud se objeví jen stín pochybností o morálce tvého chování, jakkoli mě to rmoutí, přijdeš o své místo v tomto domě. Muž v mém postavení, ve službách anglikánské církve, se musí vyhnout skandálu.“

Bezpochyby měl na mysli skandál týkající se nějakého muže. Kvůli tomu neměl důvod se obávat. Byla tu však otázka jejího stipendia. Gilbert předpokládal, že jí ho udělila univerzita, ale ve skutečnosti byla jejím mecenášem Národní společnost za volební právo žen, již nyní musela podpořit v úsilí o získání volebního práva pro ženy. Na svoji obranu musela říct, že se o společnosti poprvé dozvěděla prostřednictvím jisté lady Lucie Tedburyové a jejích inzerátů o stipendiích pro ženy, nikoli proto, že by se zajímala o politický aktivismus. Přesto dokázala bezpečně odhadnout, že na seznamu morálních prohřešků v Gilbertově knize se *volební právo pro ženy* zařadí těsně za *skandály z vášně*.

„Stará panna z venkova by naštěstí měla být všech skandálů uchráněna,“ prohlásila vesele, „dokonce i v Oxfordu.“

Gilbert znovu podezíravě přimhouřil oči. Pod jeho bádavým pohledem se celá napjala. Přehnal to snad? První rozkvět mládí už možná měla za sebou a vykopávání brambor ve větru, slunci a dešti jí kolem očí vykreslilo několik jemných vrásek. Ale po ránu jí zrcadlo stále ukazovalo stejnou tvář, jako když jí bylo čerstvých dvacet, stejné šikmé lícni kosti, drobný nos a, jako odkaz na její francouzské předky, ústa, která jako by byla pořád trochu našpulená. Ústa, která dokázala přimět muže, aby se do ní úplně zbláznili. Nebo alespoň tak jí to bylo řečeno.

Jízlivě zvlnila rty. Kdykoli někde zahlédla svůj odraz, spatřila především svoje oči. Jejich zelenou jiskru již dávno otupilo vědo-

mí, které neměla žádná čerstvá debutantka, vědomí, které ji před skandály chránilo mnohem lépe, než by ji kdy mohla ochránit uvadající krása. Upřímně, tou poslední věcí, již by si přála, bylo znovu se dostat do problémů kvůli muži.

KAPITOLA 2

Westminster, říjen

„Nyní,“ prohlásila lady Lucie, „si pro naše nové členky zopakujeme pravidla pro předávání našeho letáku džentlmenovi. Zaprvé: identifikujte vlivného muže. Zadruhé: přistupte k němu odhodlaně, ale s úsměvem. Zatřetí: pamatujte, že vycítí, pokud máte strach, ale obvykle se on bojí víc vás.“

„Jako psi,“ zamumlala Annabelle.

Žena na ni upřela své bystré šedé oči. „No ano.“

Očividně měla dobrý sluch, což bylo třeba mít na paměti.

Annabelle si zmrzlýma rukama sevřenýma v pěst přitáhla šál blíž k hrudníku. Hrubá vlna nenabízela příliš dobrou ochranu před chladnou londýnskou mlhou, jež se vznášela nad Parlamentním náměstím, a už vůbec ne před pronikavými pohledy kolemjdoucích. Parlament byl v tomto období uzavřený, ale po Westminsteru pořád procházela spousta džentlmenů připravující zákony, které je všechny řídily. Žaludek se jí sevřel při pomyslení, že by se měla k takovému muži přiblížit. Žádná slušná žena by se na ulici nebavila s cizincem, a už vůbec ne, když při tom mává letáky, které směle hlásají: *Zákon o majetku vdaných žen dělá z každé manželky otrokyni!*

Na tom titulku bylo samozřejmě něco pravdy – kvůli zákonu o majetku přišla zámožná žena ve svatební den o veškeré svoje jmění ve prospěch manžela... Přesto se, vzhledem k nesouhlasným pohledům, jimiž kolemjdoucí jejich skupinku provrtávali, snažila držet letáky diskrétně. Její úsilí však přišlo nazmar, jakmile lady Lucie, tajemnice Národní společnosti za volební právo žen, otevřela ústa k motivačnímu projevu. Ta dáma byla zdánlivě étericky vyhlížející stvoření, půvabná jako porcelánová panenka s dokonale hladkými světlými vlasy a jemnou tváří srdcovitého tvaru, ale když se obrátila ke svým žačkám, její hlas protal náměstí jako výstražná siréna.

Jak byly ostatní dívky přinuceny k účasti? Choulily se jako ovce v bouři, zjevně si přály být někde jinde a Annabelle by vsadila svůj šál, že žádná z nich nebyla zavázána pokladně stipendijní komise. Rusovlasá dívka vedle ní vypadala se svýma kulatýma hnědýma očima a pršáčkem zružovělým zimou docela nenápadně, ale díky tomu, co se po Oxfordu šušovalo, věděla, kdo ta mladá žena je: slečna Harriet Greenfieldová, dcera nejmocnějšího britského bankovního magnáta. Mocný Julien Greenfield nejspíš netušil, že jeho dcera pracuje pro tuto věc. Kdyby se to dozvěděl, určitě by ho trefil šlak.

Slečna Greenfieldová držela letáky s takovou opatrností, jako by čekala, že se jí pokusí ukousnout ruku. „Identifikovat, přistoupit, usmát se,“ mumlala si. „Docela jednoduché.“

To sotva. S vysoko vyhrnutými límci a nízko staženými klobouky působil každý muž spěchající kolem jako nedobytná pevnost.

Dívka vzhledla a jejich pohledy se setkaly. Nejlepší bylo srdečně se usmát a odvrátit oči.

„Vy jste slečna Archerová, že ano? Ta stipendistka?“

Slečna Greenfieldová na ni vykukovala zpoza fialové kožešinové štolý.

Jak jinak. Šuškanda v Oxfordu fungovala oběma směry.

„Přesně tak, slečno,“ odpověděla a přemýšlela, jestli se dočká lítosti, nebo posměchu.

Místo toho se oči druhé ženy rozzářily zvědavostí. „Musíte být strašně chytrá, když jste získala stipendium.“

„No, děkuju,“ odvětila Annabelle pomalu. „Spíš příšerně převzdělaná, řekla bych.“

Slečna Greenfieldová se zachichotala. Zněla velmi mladě. „Já jsem Harriet Greenfieldová,“ představila se a natáhla ruku v rukavičce. „Tohle je vaše první schůzka bojovnic za volební právo žen?“

Lady Lucie se zdála být příliš pohlcená svým vlastním projevem o spravedlnosti a Johnu Stuartu Millovi, než aby si všimla, že se spolu daly do řeči.

Přesto Annabelle ztišila hlas do šepotu. „Je to moje první schůzka, ano.“

„Ach, skvělé – moje také,“ řekla slečna Greenfieldová. „Doufám, že to bude stát za to. Najít svoji vznešenou věc je rozhodně mnohem těžší, než by se dalo čekat, že?“

Annabelle se zamračila. „Svoji... vznešenou věc?“

„Ano, nemyslíte si, že každý by se měl věnovat nějaké ušlechtilé věci? Chtěla jsem se připojit k Dámskému výboru pro reformu vězeňství, ale mamá mi to nedovolila. Tak jsem zkusila Královskou zahradnickou společnost, ale to byl omyl.“

„To je mi líto.“

„Je to proces.“ Slečnu Greenfieldovou to nijak nevyvádělo z míry. „Mám pocit, že bojovat za práva žen mezi takové ušlechtilé věci patří, ačkoli musím přiznat, že pouhé pomyšlení na to přistoupit k džentlmenovi a –“

„Nějaký problém, slečno Greenfieldová?“

Hlas prořal vzduch jako výřtel, až sebou obě trhly. Potíže. Lady Lucie na ně upírala planoucí zrak, malou pěst založenou v bok.

Slečna Greenfieldová sklonila hlavu. „N-ne.“

„Ne? Zdálo se mi, že o něčem diskutujete.“

Slečna Greenfieldová ze sebe vyrazila nicneříkající vypísknutí. Lady Lucie byla známá tím, že si s nikým nebrala servítky. Proslýchalo se, že sama způsobila diplomatický incident, v němž hrál hlavní roli španělský velvyslanec a stříbrná vidlička...

„Jenom jsme si trochu dělaly obavy, protože je to pro nás celé nové,“ ozvala se Annabelle a lady Lucie ji provrtala nemilosrdným pohledem. Svatá prostoto. Tajemnice nebyla ženou, která by zakrývala své nálady sladkými úsměvy. Tam, kde stovky jiných žen prozařovaly domácnost jako sluneční paprsky, tahle metala hromy a blesky.

Překvapivě se však spokojila s úsečným přikývnutím. „Není se čeho bát,“ ujistila je. „Můžete pracovat společně.“

Slečně Greenfieldové se okamžitě zvedla nálada. Annabelle v úsměvu odhalila zuby. Překvapilo by ji, kdyby se jim dvěma podařilo přesvědčit třeba jen jednoho jediného vlivného muže.

Se sebejistotou, kterou necítila, zavedla dívku k rušné zastávce drožek, kde vzduch páchl koňmi.

„Identifikovat, přistoupit, usmát se,“ broukala si slečna Greenfieldová. „Myslíte si, že se to dá celé provést nenápadně, slečno Archerová? Pochopte, můj otec... Nejsem si jistá, že si uvědomuje, že pracovat pro tuto věc je tak veřejná záležitost.“

Annabelle přelétla náměstí pronikavým pohledem. Byly v samém srdci Londýna, ve stínu Big Benu, obklopené lidmi, kteří měli pravděpodobně všichni nějakým způsobem co do činění s otcem slečny Greenfieldové. Být nenápadný by znamenalo zůstat v Oxfordu, což by bylo mnohem příjemnější. Džentlmen, který

se blížil k drožkám, zpomalil, zadíval se na ni a pak se jí velkým obloukem vyhnul. Rty se mu zkřivily, jako by šlápl do něčeho nemilého. Další sufražetce opodál se zřejmě nedařilo o nic lépe – muži ji odháněli úšklebkem a máváním svých džentlmenských rukou. Něco na těch opovržlivých rukou způsobilo, že se jí v žaludku rozvířila dlouho potlačovaná emoce, která jí spálila hrdlo jako kyselina. *Vztekl.*

„Není to tak, že by se můj otec stavěl proti právům žen jako takovým – ach,“ vydechla slečna Greenfieldová. Ztuhla a upřela pozornost na něco za Annabelliným ramenem.

Annabelle se otočila.

Blízko vchodu do parlamentu se z mlhy vynořila skupinka tří mužů. Blížili se k drožkám, rychle a sebevědomě jako parní lokomotiva.

Po zádech jí přeběhl neklidný pocit.

Muž nalevo s mohutnou postavou vecpanou do elegantních šatů vypadal jako surovec. Muž uprostřed byl džentlmen a jeho zachmuřenou tvář rámovaly výrazné kotlety. Třetí z nich... třetí z nich byl přesně tím, koho hledaly: vlivný muž. Klobouk měl naražený nízko do čela, takže mu zpola zakrýval tvář, a v na míru šitém svrchníku působila jeho ramena spíš jako ramena sportovce než uhlazeného zaháleče. Ale pohyboval se s tichou, autoritativní jistotou, která dávalo najevo, že ví, že mu může patřit země, po níž kráčí.

Jako by vycítil její zkoumavý pohled, vzhlédl.

Strnula.

Měl nápadně krásné ledově modré oči jiskřící inteligencí, chladnou a bystrou, která dokázala proniknout přímo k jádru věci, vyhodnotit ji, zavrhnout, oslabit.

Znenadání se cítila průhledná a křehká jako sklo.

Uhnula pohledem a srdce se jí rozbušilo. Tento druh mužů dobře znala a už dlouho je nemohla vystát. Muže sebevědomé až do morku kostí, kteří vším, od sebejistého postoje až po špičku svého aristokratického nosu, dávali jasně najevo, že se považují za pány tvorstva. Stačil dobře mířený pohled a lidi se před nimi krčili.

Náhle jí připadalo důležité se před tímto mužem nekrčit.

Nechtěly snad, aby si je vyslechl vlivný muž? Právě splnila první krok: *identifikovat džentlmena*.

Krok druhý: *odhodlaně k němu přistoupit*... Prsty pevně sevřela letáky a nohy ji samy nesly dopředu, přímo jemu do cesty.

Přimhouřil světlé oči.

Usmát se.

Rána do ramene ji odhodila stranou. „Uhněte, madam!“

Ten surovec. Zapomněla, že existuje. Teď kvůli němu zakopla o vlastní nohy a na jeden strašlivý okamžik se svět kolem ní zakymácel.

Pevná ruka ji uchopila za nadloktí a pomohla jí znovu najít ztracenou rovnováhu.

Očima zalétla vzhůru a narazila na chladný pohled.

K čertu. Byl to sám šlechtic.

A *krucinál*, ten muž zdaleka přesahoval to, co si vytyčily. Nebyla v něm ani špetka jemnosti, ani stopa po skulině v brnění. Byl hladce oholený, seversky světlé vlasy měl ostríhané nakrátko – vlastně všechno na něm bylo čisté, rovné a účelné: nápadný nos, rovné obočí, pevná linie čelisti. Působil jako naleštěný, neproniknutelný povrch ledovce.

Žaludek se jí stáhl.

Stála tváří v tvář tomu nejvzácnějšímu z druhů: naprosto neovladatelnému muži.

Měla by utéct.

Nohy jako by jí vrostly do země. Nemohla od něj odtrhnout pohled. Ty oči. V jejich chladných hlubinách se třpytil svět pevně spoutané síly, který ji držel, vtahoval dovnitř, dokud mezi nimi jasně a znepokojivě jako elektrický proud nezajiskřilo poznání.

Muž rozevřel rty a sklopil pohled k jejím ústům. Oči mu na okamžik prozářil horký záblesk, který zmizel stejně rychle, jako se objevil.

Její ústa se líbila všem mužům bez ohledu na jejich společenské postavení.

Přinutila se zvednout ruku s letáky a přidržela mu ji přímo pod nosem. „Pozměníte zákon o majetku vdaných žen, pane?“

V očích se mu objevil výraz ještě ledovější než předtím, což se zdálo takřka nemožné. „Hrajete nebezpečnou hru, slečno.“

Hlas měl chladný a panovačný stejně jako vystupování.

Neměl na ni však uklidňující účinek. Naopak. Krev se jí vařila v žilách.

„Se vši úctou, nebezpečí, že do vás za denního světla strčí nějaký džentlmen, je obvykle docela nízké,“ poznamenala. „Pustil byste mě, prosím?“

Pohledem sklouzl ke své pravé ruce, kterou stále svíral její paži.

Tvář se mu zachmuřila.

V příštím okamžiku byla volná.

K jejímu sluchu nepřirozeně hlasitě znovu pronikl ruch a hluk Parlamentního náměstí.

Otisk silných prstů na její paži přetrvával jako stopy po spálenině.

Už zamířil pryč, pohled upřený vpřed, jeho dva společníci spěchali za ním.

Polkla a zjistila, že jí vyschlo v ústech. Rty jí stále brněly, jako by se o ně otřel špičkou prstu.

Když se jejího rukávu dotkla malá ručka v rukavici, nadskočila. Hnědé oči slečny Greenfieldové se rozšířily obavami a... úžasem. „Jste v pořádku, slečno?“

„Ano.“ *Ne.* Tváře jí hořely, jako by spadla po hlavě přímo na vlhké dlažební kostky. Roztřesenýma rukama si uhladila sukni. „No dobrá,“ pokračovala s předstíraným veselím, „soudím, že pánové neměli zájem.“

Koutkem oka sledovala, jak pan Ledový a jeho nohsledi nastupují do velkého kočáru. Slečna Greenfieldová ji zatím pozorovala se skrývanou ostražitostí, nejspíš ve snaze zdvořile zjistit, jestli není poněkud vyšinutá. Nebyla, ale nedalo se popřít, že jednala impulzivně. Bůh jí pomáhej. Už dlouho se tak impulzivně nechovala.

„Víte, kdo to byl?“ zeptala se slečna Greenfieldová.

Annabelle zakroutila hlavou.

„Ten muž,“ poučila ji, „byl vévoda z Montgomery.“

Vévoda, jak jinak. Z prvního muže, u něhož se pokusila lobbovat, se musel vyklubat vévoda, což bylo jen krůček od prince...

Za nimi se ozval rychlý klapot podpatků. Lady Lucie se blížila silou malé fregaty. „Bylo to tak, jak to vypadalo?“ dožadovala se. „Vážně jste se právě snažila přesvědčit vévodu z Montgomery?“

Annabelle narovnála záda. „Netušila jsem, že je vyloučen z našeho úsilí.“

„Není. Jenom se k němu ještě nikdy nikdo neodvážil přiblížit.“ Lady tázavě naklonila hlavu ke straně a sjela Annabelle pohledem od hlavy až k patě. „Nedokážu se rozhodnout, jestli jste jedna z nejstatečnějších, nebo nejpošetilejších žen, které jsem v poslední době naverbovala.“

„Nevěděla jsem, kdo to je,“ odpověděla Annabelle. „Prostě vypadal jako vlivný muž.“

„No, to máte pravdu,“ přitakala lady Lucie. „Je to jeden z nejvlivnějších mužů v zemi.“

„Nestálo by tedy za pokus promluvit si s ním?“

„Viděla jste ho? Je to muž, který se se svojí manželkou rozvedl sotva po roce manželství, nechal si její věno a ji nechal zmizet. Můžeme s jistotou předpokládat, že pokusit se ho přesvědčit, aby bojoval za práva žen, je předem prohraná bitva, a neplýtvat na něj našimi omezenými prostředky.“

„Rozvedl se?“ Možná pocházela z malého města, jako je Chorleywood, ale dokonce i ona věděla, že šlechtici se nerozvádí. Přesto měla pocit, že to nemůže nechat jen tak být. „Mohl by vévodův názor ovlivnit ostatní mocné muže?“

Lady Lucie si neelegantně odfrkla. „Kdyby si umanul, mohl by ovlivnit celé nadcházející volby.“

„Ale to znamená, že pokud je proti nám, sotva záleží na tom, kolik dalších mužů získáme pro naši věc, že?“

„Nejspíš ano.“ Lady Lucie se zamračila. „Ale na tom nesejde. Naše armáda není stvořená pro útok na takovou pevnost.“

„Co zkusit obléhání?“ navrhla Annabelle. „Nebo nějakou lest, třeba velkého dřevěného koně?“

Upřely se na ni dva páry očí.

Skvělé, už zase přemýšlela nahlas. To, že do ní ten muž strčil, s ní muselo otrást víc, než tušila.

„Proč ne, to se mi líbí,“ protáhla lady Lucie. „Měly bychom Montgomeryho příští týden zařadit na program naší schůze.“ Natáhla ruku a rty se jí zvlínily v úsměvu. „Říkejte mi Lucie. Vy také, slečno Greenfieldová. A teď mě omluvte, myslím, že tamhle je lord Chiltern.“

Sledovaly, jak se noří do mlhy a červený šátek za ní vlaje jako prapor. Když se slečna Greenfieldová otočila zpátky k Annabel-

le, její výraz byl vážný. „Předtím jsi mě zachránila, aby mi Lucie přede všemi neukousla hlavu. Říkej mi prosím Hattie.“

Annabelle se cítila trochu nepatříčně. Nejdřív taková familiárnost s lady a teď s dědičkou. Zhluboka se nadechla. Tohle byl její nový život – být studentkou, dožadovat se podpory u vévodů, potřásat si rukama s nesmírně bohatými dívkami ve fialových kožešinových štóлах. Zdálo se, že nejmoudřejší je předstírat, že je to všechno naprosto normální.

„Rádo se stalo,“ řekla. „A omlouvám se, že jsem se předtím nedržela při zemi.“

Nad náměstí se vznesl Hattiiin veselý smích a přitáhl skoro tolik pohoršených pohledů jako jejich letáky.

To odpoledne se jim nepodařilo nadchnout pro věc žádného vlivného muže. Mezi polovičatými pokusy bloudil Annabellin pohled stále směrem, kudy zmizel kočár s vévodou.

A decorative frame with ornate scrollwork and a central banner containing the text "KAPITOLA 3".

KAPITOLA 3

Když Její Veličenstvo požádalo o schůzku, i vévoda musel vyhovět. Dokonce i když bylo známo, že dotyčný vévoda je plně zaměstnán správou jednoho z nejstarších vévodství v království a raději se drží dál od šílených davů v Londýně. Královnu nebylo možné odmítnout a Sebastian Devereux, devatenáctý vévoda z Montgomery, věděl, že v tomto pravidle není výjimkou. Slušelo se, aby člověk znal své meze. Znamenalo to, že jich může dbát nebo je ignorovat přesně tak, jak situace vyžaduje.

Dlouhými kroky sebevědomě rázoval chodbami Buckinghamského paláce a hnal před sebou královského ceremoniáře. Sekretář Lambton a Lambtonův strážný jako obvykle klusali někde za nimi.

Co po něm chtěla?

Naposledy, když si ho královna tak narychlo povolala, vyšel z jejích komnat s úkolem ukončit obchodní válku s Osmanskou říší. Jeho každodenní rutina kvůli tomu vzala za své a stále se ještě nevypořádal s nahromaděným papírováním. Byl by raději, kdyby se tentokrát jednalo o ještě větší úkol – tak kolosální, že by ho opravňoval žádat za něj něco na oplátku.

Podal svůj klobouk a zimník jednomu z lokajů, kteří stáli po délu chodby vedoucí ke královskému apartmá.

„Vy,“ obrátil se k Lambtonovu strážnému.

„Vaše Milosti?“

„Nemusel jste do té ženy strkat.“

Důstojník svrástil husté obočí. „Do té na náměstí?“

„Ano. Nebo jste dnes obtěžoval ještě nějaké jiné?“

„Ehm – ne, Vaše Milosti.“

Sebastian přikývl. „Jestli ještě někdy uslyším, že jste vztáhl ruku na ženu, přijdete o místo.“

Důstojník nebyl jeho zaměstnanec. Ale pokud Sebastian chtěl, aby někdo přišel o práci, dokázal to zařídit. Muži na hrdle naskákaly horečně rudé skvrny. Přikývl. „Jak je ctěný přání, Vaše Milosti.“

Eastendský přízvuk, a k tomu tak výrazný? Doba byla zlá, když i palác měl potíže sehnat slušné zaměstnance.

Velké křídlové dveře se otevřely a objevil se v nich ceremoniář. Naskytl se jim výhled do zlaceného interiéru.

„Vaše Milosti. Sire Lambtone.“ Ceremoniář ustoupil a uklonil se. „Její Veličenstvo je připraveno vás přijmout.“

Za šustění tuhých černých sukní se z křesla zvedla královnina statná postava.

„Montgomery.“ Vykročila k němu, ruku ozdobenou drahokamy nataženou před sebe. „Ráda vás vidím.“

Koutky úst stočené vzhůru její slova potvrzovaly. Měla vstřícnou náladu. Prozatím.

„Sire Lambtone,“ otočila se ke svému sekretáři, „věříme, že vaše cesta proběhla bez problémů.“

Lambton zakroutil hlavou. „Téměř, madam. Na Parlamentním náměstí nás napadla feministka.“

Koutky úst jí prudce poklesly. „To snad ne.“

„Namířila si to přímo k vévodovi.“

„Taková drzost!“

„Vyvázl jsem bez zranění, madam,“ poznamenal Sebastian sarkasticky.

„Tentokrát,“ odtušila královna, „tentokrát. Měly by dostat pořádný výprask. Takové hříšné, nepřírozené požadavky! A kdo by trpěl, kdyby bylo po jejich? Přece ty ženy samotné. Žádný džentlmen se zdravým rozumem nebude ochoten chránit taková maskulinní stvoření, pokud by to bylo potřeba. Povězte mi, Montgomery,“ dožadovala se, „vypadala jako muž?“

Jako muž? Ta žena měla ty nejjemnější, nejlákavější rty, jaké na této straně Kanálu viděl. Člověk by se snadno mohl ztratit v potěšení, které taková ústa nabízela. Ale nejpozoruhodnější na ní bylo, že se mu podívala přímo do očí. Zelené oči, mírně šikmé. Její úsměv k nim však nedosáhl.

Zavrtěl hlavou. „Podle mě vypadala jako žena, madam.“

„Hm.“ Na královnu to zjevně žádný dojem neučinilo. „Víte, co nastane, když mají obyčejní lidé velkolepé nápady? Chaos. Nastane chaos. Jen se podívejte na Francii.“ Skoro se otočila na podpatku. „Tyhle obavy však patří zítřku,“ prohlásila. „Dnes nás čekají naléhavější záležitosti.“

Sebastian se napjal. *Naléhavější* znělo slibně. Ona nebo spíš její synovec měli něco, co patřilo jemu, a on to dostane zpátky, jen když jí bude schopný nabídnout něco, co bude chtít víc. Za šestnáct let, kdy byl vévodou z Montgomery, se nic takového nenaskytlo. Chápal ji. Bylo snazší ovládat vévodu, dokonce i svědomitě plnění své povinnosti, když jste jako rukojmí drželi jeho osm set let staré rodinné sídlo.

Královna se spustila zpátky do křesla s takovou vážností, až člověku připadalo, že usedá na trůn.

„Jste vzácný muž, Montgomery,“ začala. „Vyhodnotíte situaci, rozhodnete, provedete, velmi efektivně, pozoruhodně a... skromně.“

Přejela prsty po diamanty vykládaném krucifixu, který se jí houpal na náhrdelníku. „A skromnost je to, čemu dávám přednost.“

Skromně přikývl, ačkoli ve skutečnosti nebyl skromný, ani co by se za nehet vešlo. Dělal věci s rozvahou, protože to přinášelo výsledky, ale královna nebyla první, kdo to špatně pochopil.

„Chci, abyste se stal hlavním strategickým poradcem volební kampaně toryů,“ pokračovala.

Díky aristokratickému vychování si udržel nicneříkající výraz, ale jeho mysl se se skřípěním zastavila. „Pro nadcházející volby?“

Královna se zamračila. „Ano, něco se pokazilo. Liberální strana získala překvapivý náskok.“

Ne tak překvapivý, když se člověk na svou zemi díval střízlivými brýlemi reality namísto Disraeliho skly, narůžovo zbarvenými stranickou ideologií. Ale královna měla pro ministerského předsedu nesmyslnou slabost, i když to byl jen obyčejný zbohatlík, a teď žádala jeho, Sebastiana, aby toho muže udržel u moci?

Německé kukačky na krbové římse odtikávaly strategické vteřiny, zatímco se probíral fakty. Volby byly v březnu, za necelých pět měsíců, což bylo sotva dost času na to, aby se věci obrátily k lepšímu. Ne když se člověk musel postarat o deset panství, politické záležitosti a jednoho neukázněného bratra. Otázka zněla, jak moc královna chce, aby tyto volby zvrátil? Velmi. V pouhých pětatřiceti letech byl jedním z jejích nejdůvěryhodnějších poradců, protože byl dobrý v tom, co dělal.

Zadíval se na ni. „Je mi ctí, ale nejsem politik, madam.“

Ztuhla. „Nechte nás o samotě, Lambtone,“ přikázala.

Jakmile se dveře s klapnutím zavřely, tvář se jí zachmuřila ještě víc. „Jste politik každým coulem, jenom se tak neprezentujete, a vaše vůdčí schopnosti nemůže nikdo zpochybnit,“ prohlásila. „Vaše veřejné úsilí má nepřetržitý úspěch.“

„V současné době jsem příliš zaměstnán, než abych takový úkol zvládl, madam.“

„Politováníhodné,“ poznamenala, a když neodpověděl, dodala: „Povězte mi, existuje něco, co by dokázalo změnit vaše priority?“

Nežádala ho, spíš ho vyzývala, aby vznesl své požadavky na anglickou královnu.

Neuhnul pohledem. „Strávím spoustu času přemlouváním Hartforda, aby mi prodal zpátky hrad Montgomery,“ řekl. „Kdyby ho někdo přesvědčil, aby mi ho vrátil, měl bych čas radit toryům.“

Přimhouřila oči. „Aby vám *prodal* zpátky hrad? Nabyli jsme dojmu, že jej v první řadě nikdy řádně nekoupil.“ Pod neproniknutelnými sukněmi rychle podupávala malou nožkou. „Připomeňte mi, Montgomery, jak se vaše rodinné sídlo dostalo do vlastnictví mého synovce?“

Předpokládal, že si to zasloužil. „Otec ho prohrál s markýzem v karetní hře, madam.“

Královna povytáhla obočí v předstíraném překvapení. „Aha. Přesně tak. Víte, člověk by si myslel, že prohrát hrad je průměrný trest, když si ho někdo váží tak málo, že je schopný vsadit ho v kartách. Souhlasíte?“

„Bezvýhradně,“ odtušil. „Ale na druhou stranu, já nejsem otec.“

Podupávání nohou ustalo. Ticho, které následovalo, bylo plné podivně osobního napětí. Léta ho sledovala, jak se snaží dát odkaz své rodiny dohromady, nikdy mu v tom nijak nebránila, ale nikdy mu také nepomohla. Pouze jednou, když se zbavil svojí ženy, měl podezření, že se za něj přimluvila, protože následky byly překvapivě zvládnutelné.

„To vskutku nejste,“ přikývla. „Proto chci, abyste převzal tu kampaň.“

„Madam –“

Prudce zvedla ruku. „Dobrá tedy. Hartford vám po volbách učiní nabídku.“

Svaly se mu napjaly, jako by jím někdo praštil o zem, takže se sotva mohl nadechnout.

„Je tato nabídka závislá na výsledku voleb?“ dostal ze sebe. Člověk musel mít v takových věcech jasno.

„To rozhodně,“ vysmívala se mu. „Poslední slovo nad vítězstvím bude samozřejmě v rukou vyšší moci, ale nebyl by právě tohle důkaz, který potřebujeme, že se vám hrad má skutečně vrátit?“

Vstal a vydal se ke dveřím. V duchu už byl o krok napřed a upravoval si rozvrh na následující měsíce.

„Vévodo.“

Pomalu se otočil.

Královna seděla opřená v křesle a v modrých očích se jí podle zalesklo. „Má-li tato kampaň uspět,“ prohlásila, „vaše chování musí být příkladné.“

Potlačil zamračení. Jeho chování bylo tak příkladné, všechny výroky tak obratně vystavěné, že jeho pověst nedokázal zničit ani rozvod.

„Někteří lidé tvrdí, že se z vás začíná stávat podivín,“ pokračovala, „ale podivínství je u muže, kterému ještě nebylo ani čtyřicet, značně nepatřičné, souhlasíte?“

„Souhlasím –“

„A přesto vás na večírcích není vidět. Nepořádáte večere a jste velmi nespolečenský, ačkoli každý ví, že politika se dělá nad dobrým jídlem. A žádný večírek na oslavu nového roku se nekonal ani loni, ani rok předtím.“

A o rok dřív jenom proto, že měl ještě vévodkyni, která měla celou záležitost na starosti.

Zaskřípal zuby. Nebylo pochyb, kam tím vším míří.

„Když jsem byl malá, silvestrovský večírek Montgomeryů byl známý po celém kontinentu,“ připomněla mu. „Váš dědeček pořádal ty nejnádhernější ohňostroje. Jistě, tehdy se to všechno odehrávalo na hradě Montgomery, ale Claremont by měl stačit.“

„Přejete si, abych uspořádal silvestrovský večírek,“ odvětil hlasem suchým jako troud.

S veselým tlesknutím sepjala ruce. „Přesně tak. Máte samozřejmě zpoždění s rozesíláním pozvánek, ale lidé rádi změní plány. Nikdo nebude chtít vzbudit dojem, že nebyl pozván na událost roku. Tak konejte svou povinnost, vévodo. Uspořádejte večírek. Ať je veselo.“

* * *

Ať je veselo. Ta slova kolem něj posměšně poskakovala, když se vlak s rachotem ubíral zpátky do Wiltshiru. Sebastian stočil pohled od tmavnoucího obzoru.

Ramsey mu na stolku před ním rozložil zápisník, plnicí pero a kalamář a chtěl se stáhnout do koutu ve vagonu vyhrazeném pro služebnictvo.

„Ramsey, sestavte seznam hostů na silvestrovský večírek.“

Ač dobře vyškolený, komorník nedokázal zabránit tomu, aby se mu překvapením rozšířily oči. Okamžitě však svůj výraz znovu usměrnil.

„Ano, Vaše Milosti.“

„Musí se uspořádat ohňostroj. Výdaje jsou nepodstatné.“

„Rozumím, Vaše Milosti.“

„A ples,“ dodal Sebastian ponuře. „Do příštího týdne potřebuji koncept zimního plesu.“

„Jistě, Vaše Milosti.“ Ramsey sáhl do saka a vytáhl tenké stříbrné pouzdro s cigaretami. Položil ho vedle kalamáře a poodstoupil.

Sebastian vzal do ruky pero. Královnin odvetný úder zasáhl svůj cíl. Večírek u něj doma se dal stěží považovat za trest, ale dobře věděla, jako ho takové věci rozčilují: dupající davy, přihloupělé tlachání, dusno, narušení jeho práce i soukromí – a neměl žádnou vévodkyni, která by na svá bedra převzala jeho organizaci a společenské povinnosti hostitele. Byl to snad královnin úmysl, přimět ho pocítit nepřítomnost ženy?

Odložil pero a natáhl se pro cigarety. Nepotřeboval, aby mu to připomínala. Muž jeho věku už dávno měl mít manželku, která mu vede domácnost, a pod nohama se mu měla motat celá smečka synů. A věděla to i každá matrona ze společnosti. Kdekoli se ukázal, strkaly mu pod nos své dcery-debutantky – sedmnáctileté dívky, které se ucházely o to, aby se staly příští vévodkyní z Montgomery. Všechny se ho příliš bály, než aby se odvážily pohlédnout mu do tváře. Ústa se mu zkřivila v cynickém úsměvu. Kdyby se jedna z nich stala jeho manželkou, musela by vydržet mnohem víc než se na něj jen dívat.

Myslí se mu nečekaně mihl jasně zelený pohled. Ta žena na náměstí. Podívala se mu přímo do očí. *Mluvila s ním*. Ani dámy, které znal, si něco takového nedovolily, ale ženy tak hluboce pod jeho postavením jako ona? Nemyslitelné. Ale ta zelenoočka se přesto opovážila. Oddělila se od stáda, od toho bezejmenného davu, který se obvykle pohyboval jen na okraji jeho života, a vstoupila mu přímo do cesty... Troufalé děvče. Nejspíš bude pomatená.

Otevřel zápisník, a jakmile položil pero na papír, vypustil z hlavy všechno kromě úkolu, který měl před sebou. Hrad Montgomery. Darovaný prvnímu vévodovi za věrné služby v bitvě u Hastingsu, prohraný osmnáctým vévodou v kartách. Dostane ho zpátky, i kdyby to byla poslední věc, kterou udělá.

KAPITOLA 4

„Zdá se, že jste duchem někde jinde, slečno Archerová.“

Pohled přes okraj brýlí s kovovými obroučkami ostrý jako břitva přišpendlil Annabelle na místo, takže ji okamžitě zaplavil pocit viny i obavy. Netrpělivě se mračící profesor Jenkins vypadal v záplatovaném tvídovém saku a s vysokým čelem každým coulem jako geniální akademik, jímž také byl. Bylo mu sotva čtyřicet a už byl titánem na poli starověkých řeckých válek, takže jestli bylo někdy třeba dávat pozor, pak právě během jeho raní výuky.

Kajícně vzhlédla k bývalému dopisovateli svého otce. „Omlouvám se, pane profesore.“

Naklonil se k ní přes lavici. „To je tím zatraceným pletením, že?“

„Prosím?“

„Pletením,“ zopakoval a zlověstně se zadíval na paní Forsythovou. „To klapání jehlic dohání člověka k šílenství... jako když odkapává porouchaný kohoutek.“

Klapání za Annabelle náhle ustalo a místnost zaplnilo zděšení paní Forsythové. Annabelle se příkrčila. Ta žena se právem cítila dotčeně – koneckonců jí Annabelle platila šest pencí za hodinu, aby tady s ní seděla, protože Gilbert, k čertu s ním, měl v jedné

věci pravdu: potřebovala gardedámu. A ne jen tak ledajakou. Takovou, kterou schvalovala ředitelka koleje. Studentky nesměly jít do centra města bez doprovodu ani nemohly být o samotě s profesorem. Paní Forsythová, postarší ovdovělá a elegantně oblečená dáma, rozhodně působila jako vhodná opatrovnice.

Ale pokud Jenkinse rozčiloval zvuk pletacích jehlic, musela najít jiné řešení. On tady byl koneckonců titánem. Jeho lekce proměnily rozpadající se staré stránky ve smysluplná okénka do minulosti. Jeho mimořádný intelekt vyburcoval její vlastní mysl. A aby ji mohl učit, dal si tu práci, že přišel do třídy, kterou univerzita vyčlenila studentkám: místnosti s nesourodým nábytkem nad pekárnou v Little Clarendon Street.

Pekárna. To bylo jádro pudla. Nerozrušovalo ji pletení, ale teplá, kvasnicová vůně čerstvě upečeného chleba, která se linula škvírami ve dveřích...

Dole po ulici hlučně projel dvoukolák.

Profesor s otráveným prásknutím zaklapl svůj výtisk díla od Thúkydida.

„Pro dnešek je to všechno,“ prohlásil. „Nepochybuji, že zítra přijdete s originálním názorem na tuto kapitolu.“

Zítra? Hřejivý ruměnec, který jí zalil tváře po jeho pochvale, rychle vyprchal. *Zítra* znamenalo další noční směnu u psacího stolu. Takových nocí bylo víc než v Chorleywoodu.

Zatímco ukládala pero a zápisník zpátky do brašny, pokradmu Jenkinse pozorovala. Překvapilo ji, jak mladě profesor vypadá, když se s ním po letech suché vědecké korespondence konečně setkala osobně. Byl vysoký a hubený a díky životu ve spoře osvětlených archivech neměl v obličeji ani vrásku. Také byl náladový, v jeden okamžik ztracený v myšlenkách, vzápětí bystrý jako liška. Poradit si s ním představovalo výzvu.

Dole v pekárně začal někdo s velkým nadšením třískat do kovových hrnců.

Jenkins si stiskl kořen nosu. „Příště přijďte do mého kabinetu na St. John’s,“ řekl jim.

St. John’s College. Jedna z nejstarších, nejbohatších kolejí v Oxfordu. Jen zdejší sbírka vín by prý zaplatila korunovační klenoty.

„Ale žádné jehlice ani příze,“ dodal Jenkins, „rozumíte?“

* * *

Annabelle spěchala dolů po St. Giles se stále rozladěnou paní Forsythovou v závěsu. Ráda by se toulala po městě a pohledem nasávala okouzující pískovcové zdi lemující ulici, ale šly pozdě na setkání sufražetek. Doslova *cítily* věkem zvrásněné kameny starých staveb, z nichž vyzařovalo staleté vědění a tajemná atmosféra. Před pár dny nakoukla středověkými dveřmi ve zdi a zahlédla jednu z překrásných zahrad mužských kolejí, které ležely za nimi – malý ostrůvek exotických stromů, pozdně kvetoucích květin a skrytých zákoutí, zamčený jako drahokam ve šperkovnici. Jednoho dne snad najde způsob, jak proklouznout dovnitř.

Tento týden se sufražetky sešly v Randolphu. Hattie a její prateta, která jí dělala garde, si na daný termín pronajaly apartmány v tomto luxusním hotelu a ochotně se nabídlý, že se schůzka uspořádá na jejich účet. Společenská místnost její koleje, Lady Margaret Hall, by pro jejich malou organizaci stačila, ale její ředitelka slečna Wordsworthová neschvalovala politický aktivismus na univerzitní půdě. *Budu tolerovat povahu vašeho stipendia,* řekla Annabelle při jejich prvním setkání, *ale využijte moudře důvěry, kterou ve vás univerzita vkládá.* Zajímavá žena, tahle slečna Wordsworthová – platila lektory z vlastní kapsy, aby zajistila

ženám vzdělání, ale neviděla důvod, proč by jim měla pomáhat získat volební právo.

„Čeho přesně se vaše skupina snaží dosáhnout?“ zeptala se supící paní Forsythová. Ach, když říkala takové věci, zněla stejně zlověstně jako teta May. *Čeho přesně se můj synovec snažil dosáhnout, když ti dopřál takové přemrštěné vzdělání?* Během těch dlouhých zimních měsíců, které spolu strávily na severu, mumlala teta May takové věci denně. Jestlipak si právě proto vybrala z hrstky gardedám schválených správkyní právě paní Forsythovou? Kradmo si ženu prohlížela koutkem oka. S těmi malými brýlemi posazenými na špičce nosu se tetě May dokonce i trochu podobala...

„Žádáme, aby změnili zákon o majetku vdaných žen,“ odpověděla, „aby si ženy i po sňatku mohly ponechat vlastní majetek.“

Paní Forsythová se zamračila. „Ale proč? Všechny manželovy světské statky jsou přece také manželčiny?“

„Ale ty statky nejsou psané na její jméno,“ řekla Annabelle opatrně. „A protože volit mohou jenom lidé, kteří mají majetek na své jméno, žena si musí nechat svůj vlastní majetek, chce-li mít volební právo.“

Paní Forsythová mlaskla jazykem. „Začíná mi být jasné, proč tak krásná dívka jako vy zůstala na ocet. Nejenomže jste knihomol, ale navíc radikální politická aktivistka. To vše je pro manželku velmi nepraktické.“

„Přesně tak,“ přitakala Annabelle, protože se nedalo předstírat, že by tomu bylo jinak. Nebyla by vhodnou manželkou pro žádného muže, kterého znala. Nejspíš to tak bylo od chvíle, kdy četla o mužích jako Achilles, Odysseus a Iásón, polobozích a mužích, kteří věděli, jak se plavit po sedmi mořích. O mužích, kteří ji mohli vzít za dobrodružstvím. Možná ji měl otec přinutit, aby

si místo *Iliady* přečetla *Šípkovou Růženku* – její život se mohl vyvinout úplně jinak.

V hotelu Randolph už se schylovalo k zahájení schůzky: Lucie se přehrabovala v brašně vedle malého řečnického pultíku. Tucet dam vytvořilo štěbetající půlkruh kolem Hattiina krbu. Růžového mramorového krbu, nad nímž bylo upevněno obrovské zrcadlo ve zlatém rámu. Plátkové zlato, odhadovala, když podávala kabát služebné.

Hattie tu nebyla a všechna místa byla obsazená, až na jednu polovinu francouzského dvojkřesla. Tu druhou zabírala mladá žena zabalená v obnošeném starém plédu. Annabelle ten pléd poznala. Tu dívku zahlédla na Parlamentním náměstí: lady Catriona Campbellová. Nebyla to studentka, ale asistentka svého otce, Alastaira Campbella, oxfordského profesora, skotského hraběte a majitele zámku na Vysočině. A teď ji ta dáma překvapila tím, že na ni rozpačitě mávla a posunula se na stranu, aby jí udělala víc místa.

Když Annabelle vykročila k pohovce, ostatní po ní potají pokukovaly. Ano, uvědomovala si, že její vycházkové šaty jsou prosté a staré. Mezi hedvábnými úzce střiženými módními šaty přítomných dam musela vypadat jako relikvie z dob dávno minulých... *ale ne tak minulých jako ten tartanový pléd.*

Opatrně se usadila na sametovou pohovku.

„Myslím, že jsme se ještě nepředstavily,“ řekla lady Campbellové. „Já jsem Annabelle Archerová.“

Ta dívka nevypadala jako dcera hraběte: tvář měla napůl skrytou za kulatými skly brýlí a havraní vlasy měla stažené do neumělého drdolu. A způsob, jakým si kolem sebe omotala pléd – jako by to byla želva, která má na zádech krunýř.

„Vím, kdo jste,“ odpověděla lady Campbellová. „Jste ta stipendistka.“

Věcný tón jejího hlasu zmírňovala měkká skotská melodičnost.

Zdálo se, že ji Annabellin úsměv povzbudil, protože z plédu vystrčila pravou ruku. „Já jsem Catriona. Minulý týden jsem vás viděla lobbovat u vévody z Montgomery. Bylo to od vás velmi statečné.“

Annabelle nepřítomně potřásla nabídnutou pravicí. Montgomery. Při zmínce toho jména se jí okamžitě všechno vybavilo – povýšená aristokratická tvář, chladné oči, pevná ruka svírající její paži... Nebyla na to hrdá, ale jejich setkání ji zaujalo natolik, že si ho nastudovala v *Kronice šlechty*. Jak už to bývalo zvykem u každého vévody hodného toho jména, i jeho rodová linie se odvíjela přímo od Viléma Dobývatele, s nímž jeho předkové přišli v roce tisíc šedesát šest změnit tvář Británie. Jeho rodina po staletí nedělala nic jiného, než že hromadila půdu a bohatství. Vévodou se stal v devatenácti. Devatenáct znělo hrozně mladě na to, aby vlastnil tak velký kus země. Ale při vzpomínce na vévodovu rezervovanou panovačnost jí připadalo nemožné, že ten muž byl někdy chlapcem. Možná odněkud vzešel už v této podobě, jako světlovlasý řecký polobůh.

„Dámy.“ Lucie pleskla tlustým štosem papírů na řečnický pulník. Spokojená, že jí všechny věnují pozornost, vrhla na skupinku temný pohled. „Naše mise se právě o něco ztížila. Novým poradcem volební kampaně toryů se stal vévoda z Montgomery.“

My o vlku...

Kolem Annabelle se ozvalo šokované špitání. Vyrozuměla, že někteří toryové jsou pro to, aby měly ženy volební právo, ale většina je proti, zatímco opoziční liberálové měli jen několik málo členů, kteří byli proti volebnímu právu žen, ale většina byla pro. Vévoda se rozhodl podpořit špatnou stranu.

Lucie vykročila i se svými papíry zpoza pultu. „Drastické okol-